

01 mei 2007 -11:50

Toespraak Verhofstadt - 1ste mei - MR

EMBARGO TOT 11 UUR

Toespraak van Eerste Minister Guy Verhofstadt op "la journée du Mouvement Réformateur du 1er mai".

Jodoigne, 1 mei 2007

EMBARGO TOT 11 UUR Toespraak van Eerste Minister Guy Verhofstadt op "la journée du Mouvement Réformateur du 1er mai". Jodoigne, 1 mei 2007

Beste Didier, Beste vrienden, We zijn nu bijna aan het einde van de tweede legislatuur van Paars. Acht jaar paars. Acht jaar liberalen in de regering. Acht jaar maakten wij het verschil in deze regering. En de resultaten mogen gezien worden. De balans wordt stilaan indrukwekkend. Acht jaar op rij hadden we een begroting in evenwicht. Dat lijkt evident vandaag. Maar in 1999 hield iedereen dit voor onmogelijk. Al jaren op rij hebben we een economische groei die hoger ligt dan het gemiddelde van de Eurozone. En ook dit jaar voorspellen de banken een hogere groei dan verwacht. Dit zijn geen abstracte cijfers. Achter deze economische groeicijfers zitten bloeiende bedrijven, nieuwe bedrijven ook. Nog nooit zijn zoveel nieuwe ondernemingen in ons land opgestart. En ook het vertrouwen in onze economie is groot. Zowel bij producenten als bij consumenten. De werkloosheid is gedaald met een vijfde tegenover 1999. Van 9 naar 7,5 procent vandaag. En dat betekent meer dan vier miljoen driehonderdduizend mensen aan het werk. Vier jaar lang heeft de oppositie ons beschimpt en uitgelachen met onze belofte om 200.000 nieuwe banen te creëren. Vandaag horen we de oppositie nauwelijks meer. Want we hebben onze belofte gehouden. 200.000 nieuwe jobs werden gerealiseerd. Beste vrienden, Een socialistische vice-premier zei vorige week op televisie dat deze regering niet sociaal genoeg is geweest. Sommigen zien dat als het ultieme bewijs dat deze regering te liberaal was. Het is juist dat ze liberaal is geweest. Het is ook juist dat deze regering misschien niet socialistisch genoeg is geweest. Maar het is niet juist dat ze niet sociaal is geweest? Integendeel. Dankzij Sabine Laruelle hebben zelfstandigen voor het eerst een volwaardig sociaal statuut. Hun pensioen is verhoogd, hun kinderbijslag is opgetrokken en ze werden allemaal verzekerd tegen kleine risico's. Ik stel u de vraag. Is dat niet sociaal? Dankzij Armand De Decker is onze bijdrage voor ontwikkelingssamenwerking gevoelig verhoogd. Dankzij Hervé Jamar werd de sociale en fiscale fraude eindelijk kordaat aangepakt. Dankzij Gisèle Mandaila ging meer aandacht naar gezinnen en gehandicapten. En dankzij Didier Reynders betaalt een gemiddeld gezin vandaag vierduizend euro minder belastingen dan acht jaar terug. Dat is de grootste belastingverlaging in de geschiedenis van België. Beste vrienden, misschien is dit beleid niet socialistisch, maar het is wel sociaal en liberaal. En het is dat sociale en liberale beleid dat we willen verder zetten de komende vier jaar. Want de uitdagingen blijven groot. Bijvoorbeeld in de auto-industrie. We hebben de voorbije jaren tegenslag gekend. Een heel aantal jobs zijn in de auto-assemblage verloren gegaan. Ik denk aan Ford Genk. Ik denk aan Volkswagen Vorst. Maar in tegenstelling tot vroeger, in tegenstelling tot Renault Vilvoorde zijn de fabrieken niet gesloten, niet over de kop gegaan. Integendeel. Zij kregen nieuwe modellen. Nieuwe hoop. Mede dankzij de inspanningen van de regering. En ik ben momenteel hard bezig met Opel. Het is niet gemakkelijk. Maar ik hoop na Ford en Volkswagen voor de derde maal een tweede Renault Vilvoorde te vermijden. Beste vrienden, De voorbije acht jaar hebben we de toekomst voorbereid. We sloten het Generatiepact af. We zorgden er voor dat meer mensen langer zullen werken. Dat is nodig om de vergrijzing en de sociale zekerheid betaalbaar te houden. Maar we moeten ons geen illusies maken, hiertoe zal één Generatiepact niet volstaan. We moeten doorgaan met hervormen. We moeten doorgaan met het veilig stellen van de toekomst. Het immobilisme

van de christen-democraten zou rampzalig zijn voor ons land. De oude recepten van de socialisten al evenzeer. Alleen sterke, vernieuwende, liberale ideeën bieden een oplossing. Zo hebben we nood aan een nieuwe belastingshervorming. De concurrentie wordt immers niet kleiner, maar groter. We moeten onze belastingen nogmaals vereenvoudigen, verlagen en verschuiven. Weg van de lasten op de arbeid naar heffingen op consumptie en vervuiling. Op die manier maken we onze productie en onze arbeid goedkoper, terwijl we tegelijkertijd iets doen aan de grootste uitdaging, de opwarming van de aarde. Maar dit is niet de enige hervorming die we de komende jaren willen doorvoeren. Meer mensen moeten aan het werk. We moeten van de werkloosheidsuitkering een echte werkloosheidsverzekering maken. Wie zonder werk valt, krijgt meer. Voor wie geen inspanningen levert, beperken we de uitkering in de tijd. Een werkloosheidsuitkering mag nooit een werkloosheidsval worden. Activeren is en blijft de boodschap. We moeten ook het concept van de loopbaan durven hervormen. Vandaag werkt iedereen achtendertig uur per week, vijfenveertig jaar lang. Dat is niet meer van deze tijd. Zowel werknemers als werkgevers vragen om meer flexibiliteit. Daarom moeten we de loopbaanrekening invoeren, waarbij niet aantal jaren maar het totaal aantal uren dat men heeft gewerkt als uitgangspunt geldt. Mensen zullen hoe dan ook langer moeten werken. Maar ze zullen hun arbeid flexibeler kunnen indelen, op maat van hun gezin, op maat van hun persoonlijke wensen. Beste vrienden, Onze economie doet het goed. Onze beurs slaat het ene record na het andere. Ondernemingen maken recordwinsten. En dat leidt ook tot hogere lonen. Dat is op zich positief. Het is teken dat het goed, heel goed gaat met onze bedrijven. Maar we zien ook de afgunst groeien. Sommigen roepen vandaag zelfs op om de winsten en salarissen te beperken. Zij willen een graaitaks invoeren op de hogere lonen. Ik vind dat absoluut niet de goede methode. Afgunst helpt niemand vooruit. Meer nog, voor we het goed en wel beseffen zitten we opgezaald met een nieuwe belasting, terwijl we de voorbije jaren nu net de crisisbelasting en de tarieven van 55 en 52,5% hebben afgeschaft. De afgunst helpt niemand vooruit. Wat we integendeel wel moeten eisen, is dat elke werknemer kan meegenieten van de goede resultaten die we thans boeken. Dat zou pas rechtvaardig zijn. Met andere woorden we willen geen graaitaks op sommige kaderleden, maar wel het invoeren van een bonus ten voordele van alle werknemers. Het zijn zij werknemers én kaderleden die samen voor die betere resultaten en hogere winsten gezorgd hebben. Concreet pleit ik voor een meer resultaatsgebonden verloning. Een percentage van het loon zou hierbij afhankelijk zijn van bepaalde doelstellingen zoals omzet, winst, kwaliteit of klantentevredenheid. Die doelstellingen kunnen per onderneming, groep, vennootschap, vestiging of afdeling bepaald worden. De werknemer zelf zou dit resultaatsgebonden bonus op drie manieren kunnen opnemen: ofwel cash, ofwel via aandelen of via een aanvulling op de tweede pensioenpijler. Maar ook een combinatie van drie manieren is mogelijk. Dit is niet zomaar een idee, beste vrienden. Dit is een voorstel die wij, liberalen, op de volgende onderhandelingstafel zullen leggen. Beste vrienden, Nog veertig dagen scheidt ons van de verkiezingen. Veertig dagen om de bevolking te overtuigen van het goede werk dat we hebben geleverd. Veertig dagen om de onterechte kritiek van de oppositie te weerleggen. Veertig dagen, beste vrienden, om te bewijzen dat de liberalen het beste programma hebben. Dat liberalen de beste ideeën hebben. Dat liberalen de enigen zijn die ons land zullen hervormen, die ons land klaar zullen stomen voor de toekomst. Samen met Didier en Louis kan ik zeggen: wij liberalen zijn er klaar voor. Ik dank u.